



Contraste, Nr. 17, iunie 2018, ISSN 2247 – 0158

COLEGIUL TEHNIC "AUREL VLAICU", GALAȚI

Contraste

ISSN 2247 – 0158

Nr. 17, iunie 2018

Gânduri de speranță

Apropierea sfârșitului de an școlar presupune și apropierea momentului în care culegem roadele unei munci asidue, dedicate școlii noastre.

Un simplu proces mental retrospectiv mă îndreaptă către o multitudine de activități care au însumat efortul unei echipe puternice, închegate, a unei familii de profesioniști care a avut ca obiectiv primordial punerea în evidență a criteriului valoric, a noțiunii de școală care tinde să parcurgă un drum evolutiv în ceea ce privește calitatea actului educațional. Festivalul ContrastART, aflat la prima ediție, este exemplul elocvent ca se poate!

Și nu spunem acest lucru doar în calitate de organizatori, ci în calitate de școală care promovează arta, cu tot ceea ce presupune ea.

Cele trei secțiuni ale festivalului organizat de Asociația Parelmet în colaborare cu Primăria Galați, Asociația Andreiana Juventus, Centrul Cultural Dunarea de Jos, au adus actul artistic printre liceenii orașului nostru și printre gălățeni, în același timp.

Ecourile evenimentului vorbesc de la sine...

Un real succes, care va fi doar începutul unor manifestări similare!

**Director,
Silviana Ciupercă**

Sumar:

1. Gânduri de speranță.....1
2. Ambasadori în Europa.....2
3. Târgul de oferte.....3
4. Proiectul - "Creativitate versus violență"4-6
5. Cercul de robotică.....7
6. Pagina Consiliului Elevilor8
7. Pagina psihologului școlar.....9-10
8. Există speranță de mai bine.....11
9. Iubirea în viziune adolescentină12
10. Ia românească—ambasador pentru România..13-14
11. Festivalul ContrastART.....15-18
12. Talente literare.....19-20
13. Pezia între cuvânt și tăcere.....21
14. Parlez-vous français?.....23
15. Eponimele → cenușăresele -nimelor24



AMBASADORI ÎN EUROPA



Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu" din Galați a primit, din 2017, titlatura de Școală Ambasador a Parlamentului European

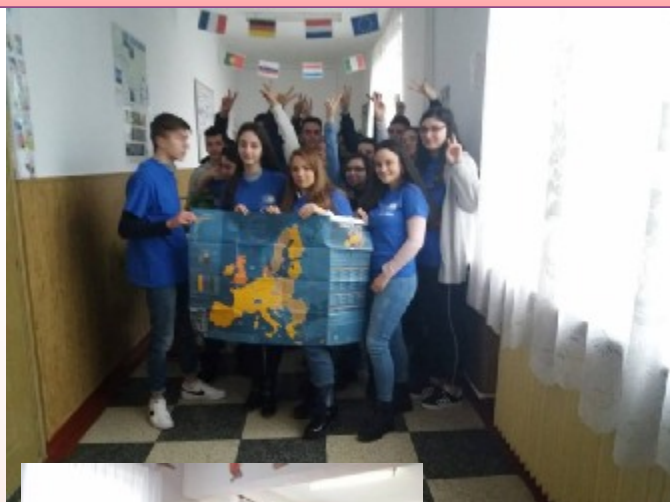
în România.

Uniunea Europeană, cu tot ceea ce presupune ea, a reprezentat și anul acesta o provocare pentru cei din Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu". Dornici să-și păstreze titlul, să se autodepășească și să se plieze permanent pe subiecte cu tematică europeană de actualitate, ambasadorii seniori și juniori ai acestui liceu au punctat și în acest an școlar, 2017-2018, activități ce merită aprecierea gălățenilor.

Vizita ambasadorilor la Bruxelles, participarea directă a acestora la ședința Parlamentului European, lecții de informare cu privire la instituțiile UE, diseminări în mediul rural, celebrarea Zilei Europei printr-o activitate out-door, marșuri tematice sunt doar câteva din activitățile CTAV-iștilor inimoși, care demonstrează cu mândrie că sunt cetățeni europeni.

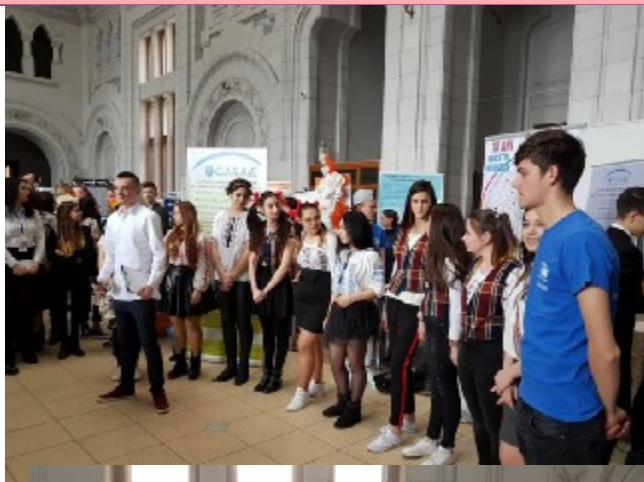
De menționat faptul că Programul "Școli-Ambasador ale Parlamentului European" a debutat în România în februarie 2017, pentru 25 de școli din zona de est, Galațiul având două instituții reprezentante și continuă să evolueze pe zona de vest în acest an școlar.

Prof. Mariana Rusu





TÂRGUL DE OFERTE—ÎNCĂ UN MOMENT DE IMPACT



Cu ce ne mândrim?

Cu mine, cu tine, cu dragul prieten roboțel, cu tine....

Cu noi construiești viitorul, cu noi protejezi natura, cu noi ajungi acolo unde visul se transformă în realitate!

CTAV înseamnă: COMPETENȚĂ, TENACITATE, ACCESIBILITATE, VALOARE! CTAV SUNTEM NOI, CTAV EȘTI TU! TE AȘTEPTĂM CU DRAG!



COLEGIUL TEHNIC "AUREL VLAICU" suntem noi, elevii buni și mai puțin buni, cumiți și mai puțin cumiți, sunt profesorii pe care i-ai visat mereu, este școala care devine în scurt familia ta, instituția dotată cu cabinete de toate felurile, ce se raportează permanent la ideea de nou, de adaptabilitate, de modernizare, ținând cont de exigențele unei societăți aflate și ea într-o continuă schimbare.

Așadar, familia CTAV îți recomandă să i te alături, pentru că aici, la noi, vei găsi specializări care vin în întâmpinarea dorințelor tale.

Domeniul ELECTRONICĂ ȘI AUTOMATIZĂRI propune profilul TEHNICIAN OPERATOR ROBOȚI INDUSTRIALI, o specializare unică în învățământul gălățean, care răspunde din plin cerințelor unei societăți tehnologizate.

Domeniul PROTECȚIA MEDIULUI vine în întâminarea ta cu profilul TEHNICIAN ECOLOG ȘI PROTECȚIA CALITĂȚII MEDIULUI, deoarece respectul pentru natură, dorința de a proteja resursele mediului, de a păstra aurul verde al planetei, este o necesitate lumii



Proiectul "Creativitate versus violență"

În jurul nostru la fiecare pas observăm violența, la televizor toate știrile vorbesc despre violența de toate felurile verbală sau fizică. Probabil acesta este cauza prezenței în lumea întreagă a agresiunilor fregvente, a bătăilor, conflictelor, crimelor.

Eu sunt de părere că întodeauna un conflict se poate realiza pe cale pașnică, dar pentru aceasta avem nevoie de oameni conștienți, educați cu o atitudine sănătoasă. Educația joacă un rol important în dezvoltarea armonioasă a lumii care ne înconjoară.

Pentru ca noi copiii să fim pregătiți pentru societate trebuie să avem cunoștințe despre non-violența, dar și despre prevenirea violenței, începând din școală. Violența în școală se manifestă diferit, uneori se poate observa alteori o putem simți.

De exemplu, violența între elevii din aceeași clasă nu se înțelege, se ceartă- este o formă de violență verbală (ea se face prin injurii, porecle, epitete negative, cuvinte urâte și înjurături). Acestea apar din cauza trăsăturilor fizice, psihice, religioase, etnice.

Violența este și prezentă și între elevii de clase diferite sau de vârste diferite. Adesea se poate ajunge la bătăi, răz bunări chiar în afara școlii ceea ce e o formă a violenței fizice.

Aceste situații ar putea fi evitate cu puțină toleranță. În unele cazuri există violența verbală între profesori și elevi din cauza elevilor indisciplinați, agresivi și hiperactivi. Adesea elevul sfidează profesorul și atunci este o formă de violență pasivă, alteori profesorul poate fi acela ce nu agreează atitudinea elevului și atunci se poate naște un fel de antipatie care nu duce la un final bun. Un elev violent se poate descrie astfel: o fire agitată, egoist, agresiv, încăpățânat, brutal, mincinos, obraznic, nu se poate concentra și nu suportă să i se facă observații.

Acest tip de comportament apare datorită situației din familie, mediul social, anturajul. Dar există și copii care au probleme în familie și sunt cu capul pe umeri.



Pentru a ajuta un astfel de copil trebuie să-l înțelegem dar și să-l sprijinim, comportându-ne astfel putem reduce numărul violențelor în școli și nu numai.

Pentru a evita conflictul trebuie să învățăm atitudinile necesare aprofundării non-violenței precum: iubirea, înțelegerea, calmul, rațiunea, bunul-simț, fericirea, curajul și credința în Dumnezeu.

Cu părere de rău constatăm prezența violenței și între națiuni, cei puternici asuprindu-i sau profită de cei slabi.

Oamenii ar trebui să ia atitudine împotriva violenței. Unii rămân indiferenți și continuăm să supraviețuim în această lume cu toate că vedem multe nedreptăți ce ne înconjoară, întâlnim oameni inteligenți, persoane care ne luminează mințile, ne deschid ochii, ne lărgesc orizonturile și ne învață cum să acționăm.

Toleranța este unul din numeroasele moduri prin care s-ar putea reduce numărul incidentelor indiferent de orice formă.

Nerespectarea regulilor, atitudinea nepotrivită și limbajul urât sunt primele semne ale violenței. Violența în societate reprezintă o problemă socială a cărei modalitate de manifestare și soluționare interesează atât factorii de control sociali (poliție, justiție, administrație) cât și opinia publică.

Asemeenea delictelor comise prin violență și corupție tind să devină deosebit de intense și periculoase pentru stabilitatea și securitatea instituționalizată, specifice grupurilor și indivizilor, fiind asociate de multe ori cu cele de crimă organizată, terorism.

Violența de grave forme este des întâlnită pe tot globul. Aceste concursuri antiviolență sunt prielnice, pentru a iniția de mici elevii în astfel de proiecte, pentru a le dezvolta apetitul de a lupta împotriva violenței. Violența verbală și fizică nu ar trebui să fie întâlnită în societate dar din păcate există.

Violența ar trebui să nu existe deoarece Dumnezeu a creat omul iubitor și vesel, lipsit de ură și prejudecăți. Înainte de a acționa ar trebui să gândim de două ori la consecințele faptelor noastre.

Împreună cu organele abilitate vom putea face lumea de astăzi mai bună decât lumea de ieri și cea de mâine mai bună ca cea de astăzi, acesta putând fi un slogan împotriva violenței și a celorlalte probleme ce apar din cauza acesteia.



Proiectul "Creativitate versus violență"

Violența este o problemă cotidiană care își face simțită prezența din ce în ce mai mult într-o societate care se pretinde modernă și evoluată, dar care închide ochii în fața bătăilor, a truculenței, a injuriilor și a presiunilor de ordin psihologic, găsindu-le mereu justificări de circumstanță. Cel mai grav este faptul că de câțiva ani și instituțiile de învățământ se confruntă cu acest fenomen, care marchează o revenire parodică la vremea lui Creangă și a lui Caragiale, dar care pare să aibă puterea unei avalanșe și cred că se va croniciiza dacă nu vom interveni la timp. Este mult mai ușor să previi decât să tratezi traumele provocate de violență.

Violența în școli este, din nefericire, o realitate pe care nu o putem nega sau trece cu vederea. Pentru majoritatea elevilor, regulile au fost făcute pentru a fi încălcate. Prin prisma acestui considerent, imaginea școlilor riscă să se transforme într-un tablou dezolant, indisciplina instalându-se ca la ea acasă. Pentru elevii care nu își găsesc un model de comportament adecvat în societate sau la școală și cad în capcana mirajului oferit gratuit de mediile corupte pe care le frecventează, există cu greu o cale de întoarcere. În plus, mediatizarea excesivă a cazurilor de violență și indisciplina din școli poate influența într-un mod negativ comportamentul și atitudinea tinerilor, care tind să imite gesturile de bravură, în speranța de a-și spori astfel popularitatea în cercul lor. Am de multe ori sentimentul că țara noastră în acest moment trece printr-o criză din perspectiva priorităților naționale. Accentul nu cade pe educație, cum ar fi de așteptat, ci pe învățarea și perfecționarea tehnicilor necinstite de a câștiga bani și putere. Peste tot unde privești, succesul se măsoară, în primul rând, în opulența afișată și în valoarea contului la bancă. Aceste criterii sunt promovate de media, sunt vizibile în societate și, din păcate, sunt încurajate și în familie. Pentru profesorii de bună-credință este foarte dificil să schimbe mentalitatea deja coruptă și imoral, în condițiile în care celelalte surse de informare susțin contrariul.

Dar nu cu astfel de deprinderi vrem să ieșim noi din școală, căci școala înseamnă mult mai mult decât ne afișează cu obstinație unele publicații sau posturi de televiziune. Pentru mine și prietenii mei, școala reprezintă a doua casă, iar profesorii sunt părinții noștri spirituali. Dacă în familie este locul unde ne șlefuiem cel mai mult caracterul, la școală ni se oferă posibilitatea de a ne modela personalitatea în toată complexitatea ei, de a ne forma abilități și competențe, de a ne fixa sistemul de valori și convingeri, de a ne exersa talentul de susținere și de argumentare a unei opinii care să ne facă unici.

Școala ar trebui să fie pentru toți elevii un loc sigur și armonios, în care să se dezvolte și să interacționeze, să schimbe idei și să conlucreze astfel la formarea lor intelectuală și morală. Ar fi imperativ să reprezinte un loc sigur, dar nu este așa pentru mulți elevi.... Cunoscut tineri care fug de la școală de teama de a nu fi agresați în urma amenințărilor primite de la colegi. Comunicarea ar trebui să fie un mijloc optim de rezolvare a problemelor, dar aceste victime ezită să se confeseze dirigintelui sau altor profesori, tot din pricina fricii. Agresiunile de care vă vorbesc și pe care le văd și le trăiesc în școală sunt jignirile, injuriile, intimidările, vulgaritățile și, uneori, și bătăile. De cele mai multe ori, aceste agresiuni rămân neștiute decât de agresor și de victima lui sau cel mult de câțiva martori, imuni la astfel de manifestări sau intimidări să nu vorbească despre ce au văzut sau auzit. Sunt sigură că există multe tehnici și metode de prevenire și combatere a agresiunilor: o mai bună colaborare cu poliția, angajarea unei echipe de paznici și, nu în ultimul rând, instalarea unor camere de supraveghere, atât în curtea școlii, cât și pe holuri și în sălile de clasă. Dar pentru a vedea efectele benefice ale lor, e nevoie de mai mult: e nevoie de o conlucrare a întregii societăți, care trebuie să devină conștientă că violența în școli este o problemă prioritară. Numai astfel, agresiunile verbale și fizice pot lua sfârșit printre noi, elevii.

Prin urmare, să nu lăsăm lanțul urii să ne încătușeze. Dacă așa ne începem viața, încă din anii școlarizării, așa o vom continua.... Violența nu rezolvă problemele! Nu face nimic altceva decât să genereze un șir nou de probleme. Să plantăm sămburele înțelepciunii și al iubirii în fundația fiecărei școli, iar toleranța să devină piatra de temelie a fiecărei instituții de învățământ. Să păstrăm școala un mediu propice pentru noi și pentru viitorul care bate la ușă!

Alexandra Perianu, 9A



Proiectul "Creativitate versus violență"

Pentru a stârpi violența, ar trebui să ne construim simbolic:

- o cutie de lemn în care să ne ținem bucuriile;
- o cutie din pânză prin care să iasă nemulțumirile;
- o cutie din carton în care să ne strecurăm emoțiile;
- o cutie din fier în care să ne ținem furiile;
- o cutie cu flori în care să aruncăm fricile;
- o cutie incoloră în care să stea durerile;
- un mic cufăr în care să ne ascundem tristețile.

**VOTEZ ÎMPOTRIVA
VIOLENȚEI ÎN ȘCOALA ȘI
ÎN COMUNITATEA MEA!**

**Fii inteligent,
abandonează
violența!**

**Violența nu poate
înlocui educația!**

**Violența este tot ceea
ce desfigurează con-
diția umană."**

**Violența generează,
de obicei, violență!"**

**Violența este un
teritoriu de
exprimare a
frustrărilor.**

**Adevărul trebuie
găsit doar în noi
înșine, dar nu poate
fi găsit folosind
violența împotriva
dușmanilor noștri
din afară.**

DIALOGUL—FORMĂ DE COMBATERE A VIOLENȚEI

Foarte important în combaterea violenței este DIALOGUL; între elevi și profesori, elevi și părinți, profesori și părinți; numai o bună comunicare între părțile enumerate pot depista anumite probleme din viața acestora.

O legătură de suflet între elevi și profesori consider că este imperios necesară pentru buna funcționare a procesului educativ și nu mă refer doar la diriginți ci la toți profesorii; consider că elevii trebuie tratați în mod egal și cu respect, dând dovadă de tact și înțelepciune, indiferent de proveniență, etnie, stare materială, etc.

O altă metodă de combatere a violenței în școală consider că poate fi cultivarea cultului pentru FRUMOS, cu tot ce implică asta: artă, teatru, cinema, excursii în natură. În acest mod elevii înțeleg că poate exista și o altă lume în afară de cea pe care o văd zilnic (pe stradă, mijloace de transport, tv, mass media...); se pot realiza inclusiv concursuri, incluzând expoziții de artă fotografică, desen, poezie, în acest fel promovând valorile artistice ale elevilor.

Ionela Popa, 12B

Cercul de robotică

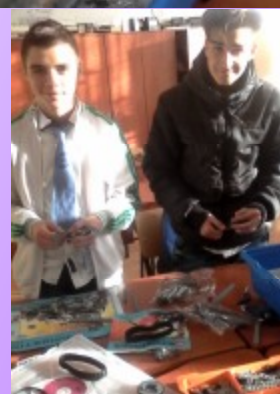


Pentru a răspunde nevoilor de pe piața muncii, dar și provocărilor lumii contemporane care stă sub imperiul tehnologiei, în cadrul Colegiului Tehnic "Aurel Vlaicu" funcționează un profil ex-

trem de atractiv, cu specializarea Tehnician roboți industriali. De-a lungul ultimilor ani școlari, această specializare s-a bucurat de un real succes în rândul absolvenților de clasa a VIII-a, ce s-au dovedit extreme de interesați de acest profil.

Cercul de robotică funcționează săptămânal în școala noastră, iar elevii participă cu un real interes. Ca unul dintre acești elevi, mărturisesc că sunt foarte fericit că această oportunitate îmi dă ocazia să descopăr mereu ceva cu adevărat nou și interesant.

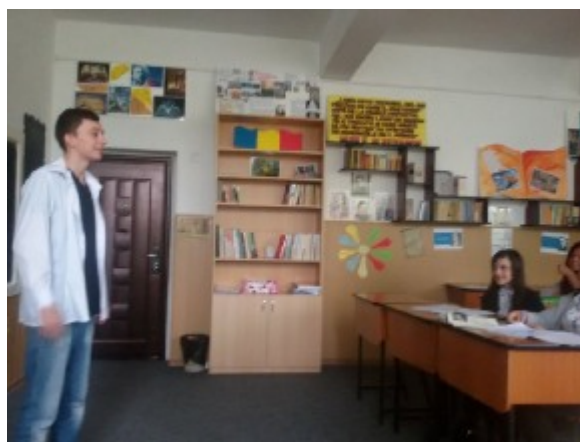
Florin Bănuț, 11 A



Pagina Consiliului Elevilor –da

În anul școlar 2017-2018, Consilul Școlar al Elevilor de la Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu" are următoarea componență:

- Arghir Gurău Andrei—Președinte
- Eiler Minodora-Gina—Vicepreședinte
- Ostafe Vlad—Avocatul elevilor
- Popa Ionela-Daniela—Comunicare și Relații publice
- Căpățână Andreea-Ionela— Resurse umane, financiare și de voluntariat
- Bălan Alina—Secretar
- Ionescu Adrian—Sport



Componența Biroului Executiv al Consiliului Elevilor s-a stabilit în urma alegerilor din 8 octombrie 2015, în urma unei campanii electorale extrem de disputate, în care candidații s-au prezentat mai întâi în fața elevilor de la clasele a noua, apoi au evidențiat activitățile în care au fost implicați în anul școlar anterior și proiectele pentru noul an școlar. S-a subliniat importanța activităților extrașcolare, artistice, de voluntariat și a celor care promovează un stil de viață sănătos.



Pagina psihologului

Știu cine sunt



În fiecare zi descoperim aspecte noi despre propria persoană. Este în natura noastră să explorăm cine suntem. Pentru a ne accepta și a avea un sens al vieții, trebuie să înțelegem cine suntem. Un puternic sentiment al sinelui ne ajută să navigăm prin viață și ne oferă sens propriilor experiențe. Fără el ne simțim pierduți.

Ți-am pregătit foarte multe întrebări. Îți sugerez să răspunzi doar la una sau două întrebări pe zi, pentru a te explora în profunzime.

Care sunt calitățile mele?

Care sunt obiectivele mele pe termen scurt și obiectivele pe termen lung?

Cine este foarte important pentru mine?

De cine îmi este rușine?

Ce îmi place să fac pentru a mă distra?

Ce activități mi-ar plăcea să încerc?

Care sunt îngrijorările mele?

Care sunt valorile mele?

Dacă mi s-ar îndeplini o dorință, aceasta ar fi...

Unde mă simt în siguranță?

Cine îmi oferă siguranță?

Dacă nu mi-ar fi frică aș face....

Cea mai mare realizare a mea este...

Cel mai mare eșec este...

Criticul meu interior îmi spune despre mine că...

Sunt o persoană introvertă sau extravertă?

Care sunt pasiunile mele?

Cea mai frumoasă amintire a mea este...

Care este cartea mea preferată, dar film/serial, trupă, mâncare, culoare, animal?

Când mă simt prăbușit îmi place să...

Sunt recunoscător pentru...

Sunt stresat când...



STIMA de sine și ÎNCREDEREA în sine

Stima de sine și încredere în sine sunt folosite, de cele mai multe ori, ca fiind sinonime atunci când ne referim la propria persoană. Deși au asemănări, cele două concepte sunt diferite. Este important să le înțelegem pe amândouă pentru a ne dezvolta personal.

Ce este stima de sine și încrederea în sine?

Stima de sine se referă la cum te percepi pe tine în întregime, cât de mult te stimezi, cât de multă iubire de sine ai. Persoanele cu o stimă de sine scăzută simt în permanență că nu sunt suficient de bune.

Încrederea în sine este modul cum îți percepi abilitățile și poate varia de la o abilitate la alta. Poți să ai o stimă de sine puternică, dar încredere în sine scăzută în ce privește matematica. Când crește stima de sine, poate să crească și încrederea în sine. Când ai încredere în tine în anumite aspecte importante ale vieții, începi să crești și stima de sine.

Sugestii pentru îmbunătățirea stimei de sine și a încrederii în sine

- Gândește-te la calitățile pe care ceilalți le văd la tine. Chiar dacă le consideri minore este un pas important în direcția corectă.
- Oprește monologul interior negativ. Încearcă să aduci contra-argumente acestor gânduri negative.
- Scrie o listă cu calitățile pe care le ai.
- Gândește-te ce ai spune despre tine dacă ai fi la un interviu de angajare.
- Dacă un prieten ar fi în situația ta, i-ai spune același lucru? Dacă nu i-ai spune același lucru, oprește-te și nu-ți mai spune nici ție!
- Concentrează-te pe aspectele pozitive ale propriei persoane.
- Renunță la „trebuie/trebuia”, din vocabularul tău. Este neproductiv și inhibă, de asemenea, scade stima de sine și mai mult. Nimic nu trebuie cu necesitate! În schimb, concentrează-te spre ceea ce poți face. Înlocuiește „trebuie/trebuia” cu „Îmi propun să fac...” și „Data viitoare voi face....”

Andreea Soltan, consilier școlar

Sunt cea mai bună variantă a mea!



Pagina psihologului

Știu cine sunt



În fiecare zi descoperim aspecte noi despre propria persoană. Este în natura noastră să explorăm cine suntem. Pentru a ne accepta și a avea un sens al vieții, trebuie să înțelegem cine suntem. Un puternic sentiment al sinelui ne ajută să navigăm prin viață și ne oferă sens propriilor experiențe. Fără el ne simțim pierduți.

Ți-am pregătit foarte multe întrebări. Îți sugerez să răspunzi doar la una sau două întrebări pe zi, pentru a te explora în profunzime.

Care sunt calitățile mele?

Care sunt obiectivele mele pe termen scurt și obiectivele pe termen lung?

Cine este foarte important pentru mine?

De cine îmi este rușine?

Ce îmi place să fac pentru a mă distra?

Ce activități mi-ar plăcea să încerc?

Care sunt îngrijorările mele?

Care sunt valorile mele?

Dacă mi s-ar îndeplini o dorință, aceasta ar fi...

Unde mă simt în siguranță?

Cine îmi oferă siguranță?

Dacă nu mi-ar fi frică aș face....

Cea mai mare realizare a mea este...

Cel mai mare eșec este...

Criticul meu interior îmi spune despre mine că...

Sunt o persoană introvertă sau extravertă?

Care sunt pasiunile mele?

Cea mai frumoasă amintire a mea este...

Care este cartea mea preferată, dar film/serial, trupă, mâncare, culoare, animal?

Când mă simt prăbușit îmi place să...

Sunt recunoscător pentru...

Sunt stresat când...



STIMA de sine și ÎNCREDEREA în sine

Stima de sine și încredere în sine sunt folosite, de cele mai multe ori, ca fiind sinonime atunci când ne referim la propria persoană. Deși au asemănări, cele două concepte sunt diferite. Este important să le înțelegem pe amândouă pentru a ne dezvolta personal.

Ce este stima de sine și încrederea în sine?

Stima de sine se referă la cum te percepi pe tine în întregime, cât de mult te stimezi, cât de multă iubire de sine ai. Persoanele cu o stimă de sine scăzută simt în permanență că nu sunt suficient de bune.

Încrederea în sine este modul cum îți percepi abilitățile și poate varia de la o abilitate la alta. Poți să ai o stimă de sine puternică, dar încredere în sine scăzută în ce privește matematica. Când crește stima de sine, poate să crească și încrederea în sine. Când ai încredere în tine în anumite aspecte importante ale vieții, începi să crești și stima de sine.

Sugestii pentru îmbunătățirea stimei de sine și a încrederii în sine

- Gândește-te la calitățile pe care ceilalți le văd la tine. Chiar dacă le consideri minore este un pas important în direcția corectă.
- Oprește monologul interior negativ. Încearcă să aduci contra-argumente acestor gânduri negative.
- Scrie o listă cu calitățile pe care le ai.
- Gândește-te ce ai spune despre tine dacă ai fi la un interviu de angajare.
- Dacă un prieten ar fi în situația ta, i-ai spune același lucru? Dacă nu i-ai spune același lucru, oprește-te și nu-ți mai spune nici ție!
- Concentrează-te pe aspectele pozitive ale propriei persoane.
- Renunță la „trebuie/trebuia”, din vocabularul tău. Este neproductiv și inhibă, de asemenea, scade stima de sine și mai mult. Nimic nu trebuie cu necesitate! În schimb, concentrează-te spre ceea ce poți face. Înlocuiește „trebuie/trebuia” cu „Îmi propun să fac...” și „Data viitoare voi face....”

Andreea Soltan, consilier școlar

Sunt cea mai bună variantă a mea!



Există speranța de mai bine!



Un citat celebru spune că "un om poate să fie un element foarte important într-o echipă, dar un om nu poate face cât o echipă".

Munca în echipă reprezintă capacitatea de a munci împreună pentru a realiza o idee comună, capacitatea de a direcționa realizările individuale spre obiectivele organizaționale. Este munca care permite oamenilor obișnuiți să atingă rezultate neobișnuite.

Echipa "Târguri tematice" CTAV Galați, înscrisă în Concursului Național ecOprovoacărea, a plecat la drum timidă, cu pași mărunți spre un vis, visul de a proteja mediul înconjurător, astfel încât generațiile viitoare să poată beneficia măcar de aceleași condiții.

Pe toată durata concursului, membrii echipei împreună cu voluntarii care s-au alăturat la activitățile desfășurate, au învățat cum să rezolve problemele de mediu și să creeze noi idei, să

-și asume responsabilitatea, atât față de propriile comportamente, cât și față de problemele din comunitate care au legătură cu mediul înconjurător.



După 6 luni de planuri, de idei, de acțiuni, munca în echipă a adus rezultate: recompensa de a fi printre cei mai buni în cadrul Concursului Național ecOprovoacărea. Membrii echipei "Târguri tematice" CTAV Galați s-au clasat pe locul al doilea și vor participa în Tabăra de Leadership pentru mediu, organizată de Asociația ViitorPlus pentru dezvoltare durabilă.

Elevii au învățat că munca în echipă poate aduce beneficii atât pe plan personal, dar și pentru comunitate, că pot schimba ceva atât în viețile lor, cât și în existența celor din jur, dar și pentru generațiile viitoare.

Cu siguranță, puterea exemplului propriu va determina și alți membri ai comunității locale să aibă mai multă grijă de mediu.

Prof. Neghină Marica

Iubirea în viziunea adolescenței



Ce este dragostea? Nevoia de a ieși din tine însăși. Mă întreb dacă nu e mai bine să trăiești închis în tine decât să dai frâu liber

sentimentelor. Ce primești în schimbul sentimentelor? Durere... Durere, care nu este înțeleasă de cel care o generează.

Se spune că iubirea este acel sentiment care ne încearcă pe toți cel puțin o dată în viață. Este momentul în care renunți la a mai spune EU și EL și vei spune: NOI!

Iubirea este ceea ce ne face pe noi să ne simțim oameni...

Dragostea este unul dintre cele mai discutate subiecte. Deschizi televizorul și vezi filme de dragoste, mergi pe stradă și vezi îndrăgostiți, te uiți la prietenii tăi și îi vezi alături de o persoană dragă și citești tot felul de articole care încearcă să explice ce este dragostea.

Dar cum vezi tu dragostea? crezi că ea e doar interes? crezi că ea este ireală? Sunt întrebări care, să recunoaștem, ne preocupă pe noi, pe adolescenți.

Totuși, eu cred că dragostea nu este un vis, ci doar o realitate posibilă, înconjurată de un imens de incertitudine. De ce? Pentru că "adevărată dragoste" de fapt de multe ori este doar o adiere lentă de vânt care ne alină fața, inima.

Se poate spune că dragostea este o trăire care te ajută să vezi calitățile și defectele unei persoane. Ea te ajută să treci peste o greșală și să înțelegi că orice om poate trece prin momente dificile, poate gafa într-un anumit moment. Ea îți dă putere să spui nu, dar și da în diferite situații. De fapt, ea te învață să trăiești, să descoperi calea când crezi că nu poți depăși un labirint de nedepășit.

Chiriac Cătălina, 10B

Cum de iubirea poate face o persoană să plutească pe aripi de vânt?

Iubirea o întâlnești deseori în adolescență, atunci când ACEA persoană te face să zâmbești indiferent de situație. Mulți ne-am imaginat întâlnirea perfectă: noaptea, când luna este străjerul celor doi îndrăgostiți, separați de lume, iar stelele știu să păstreze secretul...

Iubirea îți dă aripi, te duce într-un fel de paradis unde îngerii se joacă cu demonii. Dar dacă pierzi persoana iubită, vei simți focul iadului ce îți va arde sufletul. Demult, un bătrân mi-a spus:

"- Știi, fata mea, relația dintre un vagabond și o fată cuminte este cea mai frumoasă!

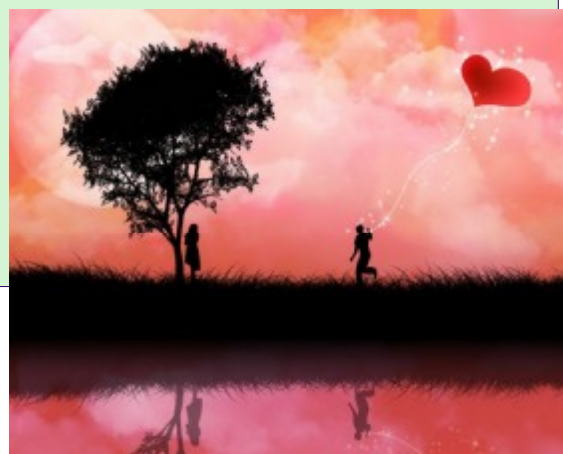
- Dar... De ce?

- Deoarece sinceritatea și bunătatea fetei l-au cucerit pe baiat, iar fata este atrasă de vorbele frumoase. Însă ea, în timp, reușește să îl schimbe. Dintr-un vagabond fără orizont, într-un bărbat cu un viitor!

- Dar dacă se vor despărți?

- Sufletul lui va plânge, iar golul pe care îl are va fi umplut cu alcool, iar în timp se va întoarce la vechiurile obiceiuri. Sufletul fetei va plânge cu lacrimi de sânge și va simți iadul pe pământ. Dar asta face parte din jocurile dragostei. Iubirea înseamnă fericire ce te va duce pe cel mai înflorit câmp, dar dacă faci cunoștință cu despărțirea, toată lumea ta va arde ca un avion de hârtie unde ți-ai scris toate zilele. Iubirea este ca un crin, atât de frumoasă, dar și foarte letală!

Ciobanu Andreea, 9 A



IA ROMÂNEASCĂ – AMBASADOR PENTRU ROMÂNIA

**proiect derulat în cadrul Concur-
sului National EUROSCOLA,
editia a X-a,
2017 -2018 cu tema „Rolul patri-
moniului românesc în consolidarea
identității europene”,
Organizat de Biroul de Informare
al Parlamentului European în Ro-
mania (BIPE) în parteneriat cu
Ministerul Educației Naționale
(MEN)**

Reprezentanții Parlamen-
tului European și ai Consiliului Uni-
unii Europene au ajuns la un acord
provizoriu cu privire la decizia de
proclamare a anului 2018 drept „
Anul european al patrimoniului
cultural”. Scopul acestei inițiative
este de a aduce în centrul atenției
istoria și valorile europene și de a
întări sentimentul existenței unei
identități europene.

Specificul național este
ceea ce definește cultura poporului
român, ceea ce o identifică și o
diferențiază în același timp de al-
tele, este nivelul maxim de origi-
nitate și personalitate cu
care vine ea în cultura europeană.
Gestul creator al românilor e parte
din gestul creator al europenilor, un
aport direct și expresiv la destinul
european.

În acest context, elevii Cole-
giului Tehnic „Aurel Vlaicu” s-au
înscris la Concursul național Eu-
roscola 2017-2018, cu proiec-
tul „IA Romaneasca- Ambasador
pentru Romania”.

Proiectul și-a propus
promovarea iei românești, necesi-
tatea promovării și conservării
acesteia ca simbol al identității
naționale. Această prețioasă
moștenire culturală ne-a permis să
rămânem conectați la Europa
valorilor care promovează dialogul
intercultural, spiritul pacifist, pro-
gresist, înțelegerea și respectul,
deschiderea către ceilalți și dorința
noastră de a fi mai buni.

Ia este un prețios document istoric,
social și artistic deopotrivă. Ia
românească a fost și va rămâne un
adevărat pașaport al identității noastre
naționale. Justificarea nevoii pentru
realizarea proiectului rezidă din faptul
că, în afara României, marea
majoritate a cetățenilor străini
apreciază elementele de folclor și artă
populară ca fiind cartea de vizită a
țării. La nivel internațional,
promovarea culturii și tradițiilor
românești, presupun valorizarea
zestrei etnografice a României.



Atunci când vorbim de o identi-
tate europeană, când vorbim despre
mobilitate în UE, despre migrație,
despre globalizare, trebuie să ne
regăsim și valorile naționale. Ia
este un simbol și un obiect de artă
în care sunt înscrise toate datinile și
reperele milenare care oferă popor-
ului român o unitate culturală unică
și în care se conjugă totodată trecu-
tul și prezentul.

Portul popular nu este un simplu
veșmânt, ci un obiect trecut prin
generații, care conține 100 de ani
de istorie pictați cu acul într-un
costum. Despre locul și rolul patri-
moniului cultural în procesul de
educație se vorbește tot mai mult în
ultimii ani, cu deosebire în cadrul
unor programe și proiecte ce se
derulează între școală și instituțiile
specializate (muzee, arhive ș.a.),
parteneri în aceste proiecte. S-au
impus tot mai mult termeni ca: edu-
cație pentru patrimoniu, identitate
și diversitate. Patrimoniul cultural
merită un loc aparte în educația
copiilor noștri, deoarece le oferă
acestora un ajutor real în încercarea
de a pătrunde tainele trecutului, de
a înțelege prezentul și în același
timp de a arunca o privire către
viitor. Lucrul cu patrimoniul per-
mite educatorilor depășirea fron-
tierelor impuse de materiile școlare
și orarul zilnic, constituindu-se
într-o nouă provocare, deschizând
copiilor și tinerilor interesul pentru
noi descoperiri.

Scopul proiectului a vizat evi-
dențierea valorii de patrimoniu în
context național și european a Iei
românești prin intermediul unei
campanii de informare și conștien-
tizare a publicului larg, precum și
promovarea imaginii instituției față
de factorii locali, din țară, dar și
din spațiul European.

Profesor,
Radef Ana Mihaela

IA ROMÂNEASCĂ – AMBASADOR PENTRU ROMÂNIA

Ca orice inițiativă finalizată cu succes, proiectul 'Ia – Ambasador pentru Romania' dezvoltat de echipa Colegiului Tehnic „Aurel Vlaicu” din Galați a fost o oportunitate de a învăța și de a fi creativi. Ne-am apropiat de instituțiile europene și de valorile pe care le promovează, am studiat în profunzime procedurile și mecanismele care stau la baza protejării patrimoniului cultural și am conștientizat, odată în plus, că fiecare dintre noi poate contribui la susținerea diversității culturale și protejarea patrimoniului. Proiectul a oferit elevilor șansa să descopere în ei înșiși competențe și valori ale adevăraților cetățeni europeni și rolul pe care îl au în protejarea obiectivelor cu o valoare universală inestimabilă.

Ia românească este o emblemă identitară, are o istorie de mii de ani, a dăinuit peste ani și este văzută ca un brand de generația de acum și merită să fie localizată ca fiind originară din această parte a Europei de Est.

Recunoașterea internațională a iei românești, ar duce la vizibilitatea țării din punct de vedere cultural. Mai mult, ia poate să fie monitorizată într-un program național de protecție și valorificare.

Anul european al patrimoniului - 2018 ne oferă noi oportunități pentru promovarea iei ca simbol al identității românești în Europa. Promovarea iei românești aduce în prim plan valorile României și diversitate în Uniunea Europeană.



Deși demararea proiectului a început abia pe 11 septembrie am reușit într-un timp relativ scurt să realizăm o serie de activități și parteneriate cu asociații și ONG-uri iar proiectul a prezentat un real interes pentru comunitatea locală. Impactul proiectului asupra comunității locale ne-a mobilizat și mai mult ceea ce a dus la im-

plicarea noastră în mai multe activități într-o perioadă scurtă de timp. Pagina de facebook a proiectului a strans un număr mare de vizualizări ceea ce a încurajat demersul nostru în promovarea iei românești ca obiect de patrimoniu național.

Proiectul a fost realizat de elevii claselor a X –a și a XI- a sub îndrumarea profesorilor coordonatori Radef Ana Mihaela și Anghel Desilia. La nivel național au participat 101 licee din țară, echipa CTAV clasându-se pe locul 45 și pe locul II la nivel local.

Activitățile cuprinse în proiect își vor dovedi eficacitatea pe termen lung, motiv pentru care este necesară continuarea lor și după încheierea duratei de implementare a proiectului. Posibilitatea de dezvoltare/continuare ulterioară a proiectului va fi prin autofinanțare sau prin atragerea de noi parteneri. Continuarea acestor activități va fi asigurată și de numărul tot mai mare de elevi și cadre didactice din liceul nostru care se implică an de an în organizarea și desfășurarea de activități educative extrașcolare, precum și a celorlalți parteneri cu care am desfășurat activități.

Profesor,
Radef Ana Mihaela

Festivalul ContrastART

Festivalul ContrastART este o manifestare culturală adresată liceenilor gălățeni, organizată de către Asociația "PARELMET" a Colegiului Tehnic "Aurel Vlaicu", PRIMĂRIA MUNICIPIULUI GALAȚI și FUNDAȚIA "ANDREIANA JUVENTUS", grație cărora liceenii beneficiază de premii substanțiale, motivante.

De asemenea, partenerii manifestării au fost CONSILIUL LOCAL GALAȚI, CENTRUL CULTURAL "DUNĂREA DE JOS", LICEUL DE ARTE "D.CUCLIN".

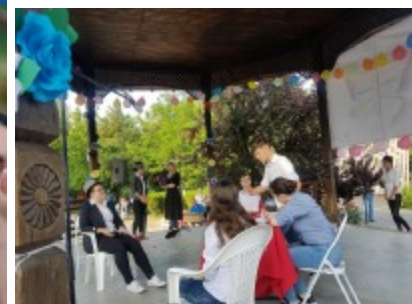
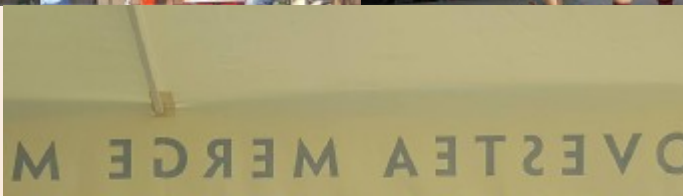
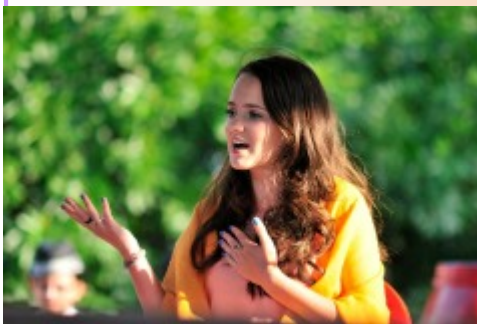
Sâmbăta dedicată teatrului (9.06.2018) a avut un juriu onorific, format din oameni de cultură, profesori, reprezentanți ai Primăriei, dar și ai publicului spectator: Cristian Ochiu, Sorin Oancea, Adina Lazăr, Emilia Savu, Violeta Măzăroaie, Nina Nedelcu și Gheorghe Moroșanu.

Cele șapte trupe de teatru aparținând liceelor gălățene au fost la înălțimea așteptărilor publicului, cu reprezentații scenice de excepție, elevii demonstrând adevărate aptitudini actricești.

"Sânziana și Pepelea" a fost piesa pusă în scenă de trupa "KATHARSIS", a Liceului Tehnologic de Transporturi Căi Ferate, prof. îndrumător Georgiana Ciobotaru. Cei 14 tineri actori au făcut deliciul publicului printr-un spectacol sincretic de muzică, dans și actorie.

Liceul de Arte "D. Cuclin", prin trupa "INCOGNITO", a propus o "Cerere în căsătorie", după Cehov, într-o manieră inedită, sub îndrumarea d-nei prof. Nistor Daniela Lăcrămioara, care a știut să valorifice potențialul artistic al fiecărui elev. Trupa "BIZ-ART", a Liceului Teoretic "Emil Racoviță" a venit în "INSPECȚIE" pentru a verifica în ce măsură umorul mai este prezent în viața spectatorilor gălățeni. Prof. îndrumător: Mariana Constantin.

Colegiul Tehnic de Alimentație și Turism "D. Moțoc", prin trupa ALTFEL, a reactualizat creativ o piesă celebră, "Titanic Vals", de Tudor Mușatescu, având ca profesori îndrumători pe d-nele Cristina Roșu și Maria-Magdalena Bucner.



Festivalul ContrastART

Și pentru că ne aflăm în preajma examenului maturității, trupa "NOI", a Liceului Tehnologic "Anghel Saligny" ne-a adus aminte de..."Bacalaureat", de I.L. Caragiale. Prof. îndrumător: Oancă Gabriela. Eleva Angheluță Alice, membră a trupei "SIMBOLEIN", de la Colegiul Național "Al. I. Cuza", a abordat inedit, prin monologul "Îmbrăcat în pulover", un subiect de actualitate, sub îndrumarea d-nei prof. Luminița Crihană.

Piesa "Rugătoarele", după Eschil, și-a găsit expresivitatea artistică în reprezentația scenică a trupei "CONTRASTE", de la Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu". Mulțumim tuturor participanților, elevi și profesori coordonatori, pentru spectacolul valoros pe care ni l-au oferit, pentru entuziasm și



Mulțumiri călduroase către:

-PRIMĂRIA MUNICIPIULUI GALAȚI și FUNDAȚIA "ANDREIANA JUVENTUS", care au sprijinit material și spiritual derularea optimă a evenimentului, implicându-se ireproșabil în organizarea acțiunii! - CENTRULUI CULTURAL "DUNĂREA E JOS", pentru asigurarea sistemului de sonorizare și pentru prezentarea de excepție a doamnei IZABELA OANCEA!

De asemenea, mulțumirile noastre se îndreaptă și către instituțiile colaboratoare, ce au contribuit din plin la desfășurarea cu succes a primei secțiuni a festivalului: S.C. ECOSAL GALAȚI, ISU-SMURD GALAȚI, GOSPODĂRIRE URBANĂ GALAȚI, POLIȚIA LOCALĂ GALAȚI!

Astfel de acțiuni te fac să apreciezi valori umane și să acorzi credit unor instituții reprezentative pentru orașul tău! O ECHIPĂ SOLIDĂ A CONDUS ÎNTOTDEUNA LA SUCCES!

Echipa organizatoare



Festivalul

Secțiunea dedicată muzicii a avut un juriu onorific, format din personalități, oameni de cultură, dar și din reprezentanți ai publicului spectator. Ordinea intrării în concurs pentru secțiunea muzică a fost stabilită prin tragere la sorți, sub supravegherea atentă a juriului. În deschiderea spectacolului, ne-am bucurat de prezența unei tinere artiste a orașului nostru, SOPHIA ANTOHI, care, în afara concursului, ne-a demonstrat că, între sufletul de copil și sunet, nu poate exista decât armonie. Rând pe rând, concurenții și-au demonstrat virtuțile artistice:

- Piesa "Je t'aime", interpretată de Andrei Tălpău, de la CTAT "D. Moțoc" ne-a învăluit din nou în emoția eternului sentiment- prof. îndrumător Bucner Maria Magdalena
- Mihai Claudia- Ionela, de la Colegiul Economic "Virgil Madgearu" a interpretat cu multă sensibilitate piesa "Ochii tăi" – prof. îndrumător Laura Dănăilă

- Cristian Salin, de la Colegiul Național "Mihai Kogălniceanu" ne-a încântat cu "The Last of the Mohicans" – prof. îndrumător Rolea Cristian

- Elevul CTAV, Florin Atanasiu, a interpretat piesa "Unforgiven II"
- Piesa "Nebun de alb" a creat o atmosferă unică, în interpretarea lui Serghei Hanganu, de la Colegiul de Ind. Alimentară "Elena Doamna" – prof. îndrumător Marinescu Gina
- Sfidând căldura de afară, Andreea Zaharia, de la CTAT "D. Moțoc", ne-a invitat, pentru 4 minute, "Sub apă" – prof. îndrumător Bucner Maria Magdalena

- Sîrghi Albert, elev la CNVA, a interpretat piesa „Hit the Road, Jack!”- prof. îndrumător Ciubotaru Gabriela

- Piesa "Piece by piece", interpretată de eleva Lic. Teoretic "Emil



ContrastART

Racoviță", Mihai Andreea Ana, a primit aplauze la scenă deschisă – prof. îndrumător Slabu Ionela

- Dana Farcaș, elevă la CTAV, ne-a invitat să ne amintim de cel mai frumos sentiment: "Fallig in love"- prof îndrumător Zubașcu Raluca
- Cătălina Andreea Maravela, de la Lic. Tehnologic "Anghel Saligny" a creat o atmosferă autentic românească, interpretând piesa "Bădiță cu sumănel" – prof. îndrumător Vlase Aurora
- Corul "Colourful Voices", de la Liceul Teoretic "Emil Racoviță" a

sensibilizat întreaga audiență, prin profunzimea piesei "Aleluia"- prof. îndrumător Călin Valentin

- Clara Ionela Fechetă, de la CTAV, ne-a amintit cât de mult ne sperie singurătatea...."Scared to be lonely"

- "House of rising sun" a fost piesa interpretată de Ana Maria Gramaticu, de la Colegiul Național "Mihai Kogălniceanu"-

prof. îndrumător Rolea Cristian

- Medeea Negraia (voce) și Antonio Angelo Păduraru (chitară) au încântat cu piesa "Faded"- prof. îndrumător Călin Valentin

- Piesa "Cântă cucu-n Bucovina" a fost interpretată de Mariana-Marcela Puciu, de la CTAV – prof. îndrumător Varlan Oana

În timp ce juriul a deliberat, talentata artistă Andreea Dumitran, ne-a încălzit sufletele.

Festivalul ContrastART

Prima ediție a Festivalul ContrastART și-a închis porțile pe 23.06.2018, odată cu spectacolul de sunet și imagine pe care l-au oferit concurenții, liceenii gălățeni înscriși la secțiunile de muzică și artă fotografică.

Secțiunea de artă fotografică a oferit, de asemenea, un spectacol al imaginii, astfel încât juriul condus de d-na Aura Macovei a avut o misiune extrem de dificilă. Concurenții s-au întrecut în a surprinde cât mai elocvent și mai creativ tematica propusă: "Tradiție și modernitate în anul Centenarului"

Au participat următorii concurenți:

1. Eiler Minodora Gina – CTAV, prof. coord. Varlan Oana
2. Lupașcu Valentin- Florin - prof. coord. Iliev Voichița
3. Ursu Ioana – Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna", prof. coord. Marinescu Gina
4. Mogodan Andrei – Liceul Tehnologic Transporturi Căi Ferate, prof. coord. Ciobotaru Georgiana
5. Neagu Bianca - Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu", prof. coord. Neghină Maricica
6. Mihalache Valentina-Mariana - prof. coord. Soltan Andreea
7. Totolici Andrei – Colegiul Național "Al. I. Cuza", prof. coord. Crihană Elena
8. Răzășanu Andra – Florina – Liceul de Arte "D. Cuclin", prof. coord. Necula Mioara
9. Stan Diana- Liceul Teoretic "Sfânta Maria"
10. Anghel Andreia Nicoleta - Colegiul Tehnic "Aurel Vlaicu", prof. coord. Soltan Andreea
11. Ene Georgiana - prof. coord. Varlan Oana
12. Cașu Teodora - Colegiul Național "Al. I. Cuza"
13. Luparu Ramona Maria - CTAV, prof. coord. Soltan Andreea
14. Popa Radu Ionuț – Colegiul Național "C. Negri"
15. Popa Mihaela - CTAV, prof. coord. Anghel Desilia



16. Rotaru Bogdan – Ionuț – Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu", prof. coord. Nicolaie Sburlan
17. Bacalum Adrian Gabriel - CTAV, prof. coord. Neghină Maricica
18. Neagu Izabel Alexandra- Liceul de Arte "D. Cuclin", prof. coord. Necula Mioara
19. Carp Lavinia Maria - prof. coord. Covalea Marinela
20. Neagu Alexandra – Liceul Teoretic "Emil Racoviță", prof. coord. Constantin Mariana
21. Dumitrache Alin Robert - CTAV, prof. coord. Anghel Desilia
22. Popa Georgiana- Liceul Teoretic "Emil Racoviță", prof. coord. Fuică Violeta

Mulțumim tuturor participanților, elevi și profesori coordonatori, pentru spectacolul valoros pe care ni l-au oferit din nou, pentru entuziasm și implicare!

Mulțumiri călduroase către: PRIMĂRIA MUNICIPIULUI GALAȚI și FUNDAȚIA "ANDREIANA JUVENTUS", reprezentată de d-l VALENTIN MUNTEANU, președintele fundației! Aceste instituții au sprijinit material și spiritual derularea acestui eveniment deosebit!

De asemenea, mulțumirile noastre se îndreaptă și către instituțiile ce au contribuit din plin, atât la derularea primei secțiuni, cât și a celorlalte doua: S.C. ECOSAL GALAȚI, ISU -SMURD GALAȚI, GOSPODĂRIRE URBANĂ GALAȚI, POLIȚIA LOCALĂ GALAȚI!

Astfel de evenimente ne determină să apreciem valori umane și instituții reprezentative pentru orașul nostru!

Așteptăm cu nerăbdare edițiile viitoare la care sperăm că licenii vor participa în număr cât mai mare!

Talente literare

AERUL...

Ne strecuram printre stele, printre lumini și umbre. Străbatem amintirile și căutăm esența, zgomotul de viață ce ne-a alimentat, odată, sufletul. Aerul este martor tăcut al căutării noastre, călăuză..Aerul e în noi și pentru noi.

Poezia Aerul, de Nicolae Băicuț este o demonstrație reușită despre forța cu care aerul învăluie destine, distribuie pași, ne învață roluri.

Aerul din noi e amintirea din noi ...E acea fărâșă de surâs ce ne răsare în colțul sufletului când ne gândim la gustul dulce-amărui al verii "fără de nume" ce ne-a mângâiat copilăria și la care ne raportăm ori de câte ori căutăm o speranță.

E acel echilibru ce ni-l dorim când creștem și ne căutăm rostul în lume, când încercăm să urcăm cu dârzenie pe scara vieții, pe scara destinului. Ne îndrăgostim, iubim, dar, de multe ori, suntem neînțeleși...Și iubirea moare, se diluează, dispare în aerul de unde a luat naștere. Iar "Între noi se așază mereu / câte o scară". O scară ce ne distanțează și ne apropie constant, ca într-o balanță în care sentimentele se lovesc de dureri, de fericiri sau de experiențe.

Uităm de timp, ne prelingem prin aerul ce ne poartă de-a lungul anilor, printre speranțe, deziluzii, povești dorite, dar nescrise, suferințe prelungi.

AERUL,

de Nicolae Băicuț

*Între noi se așază mereu
câte-o vară,
dulce-amară
sau fără de nume.*

*Între noi se așază mereu
câte o scară –
nu urcă
dar nici nu coboară
și nici nu-i balanță
fără povară.*

*Între noi se așază mereu
câte-o vară –
nisipul ne-nvăluie,
fără de maluri,
ca pe-o altă comoară:
scoică de purpură
fără de seară.*

*Aerul e între noi
mai fierbinte –
încă un cântec
ne iartă, ne minte.*

Cu siguranță, întotdeauna ne vom raporta la "câte-o vară " care se "așază mereu" "între noi", o vară în care "nisipul ne-nvăluie". Uneori, această vară ne bate la porțile sufletului când acesta a crezut-o uitată, "fără de maluri", asemenea unei comori ce se ascunde într-o "scoică de purpură". Cu siguranță, vom căuta în noi acea vară, încercând să îi redescoperim esența, zborul, visul...Cu siguranță, aerul acelei veri ne va agăța în niște trăiri pe care le credeam uitate undeva, într-un colțișor de suflet. Și vom continua să visăm, să căutăm, să nu vrem să acceptăm că viața ne limitează. Vom lupta cu realitatea, încercând să deslușim iluzia.

Și când ne redescoperim constatăm că aerul dintre noi a devenit "mai fierbinte", deoarece re trăim fericirea în fiecare fibră, în fiecare zâmbet, în "încă un cântec" care "ne iartă, ne minte". Ani, zile, întâmplări, aer, totul se estompează când sufletul își regăsește esența....Cât de fragil e timpul, timpul cel mareț, învingător, vindecător....un mare nonsens....timpul nu există când vara "dulce-amară" ne iunundă inimile, când scara străbate aerul pentru a ne ajuta să recompunem esența! Și atunci există o singură realitate: "scoică de purpură", cântecul care ne "iartă" și "ne minte", tremurul unor secunde decisive ce au știut să învoluteze mări și să marcheze idealuri.

Ce suntem fără dramul de nebunie ce ne oferă unicitate? Ce e fericirea? Ce e timpul, ce e aerul dintre noi, ce e departarea? Dar dacă totul se reduce la o vară, la un cântec, la niște versuri ce amestecă sufletul cu mii de senzații demult uitate?

Banaga Andreea, 11B

Talente literare

Între visul de ieri și realitatea de azi e tăcere. Între zâmbetul florii de mai și aroma gutuiei de toamnă este tăcere. Între cuvânt și necuvânt e tăcere. Între mine și tine ..demult s-a așternut tăcere. De unde atâta tăcere? din ploaie, din seara friguroasă de martie, din tine sau din mine? Mereu m-am întrebat cum definești tu, omule de azi și de mâine tăcerea? cum o definești tu, îndrăgostitul de iubire și viață? cum? pentru că tăcerea ucide, tăcerea doare și sufletul..învăluit în mrejele-i reci...moare

Nu, nu sunt un pesimist al timpurilor noi și nu pledez bacovian pentru..tăcere...nu, categoric ..nu... dar știu că există și nu pot să neg realitatea unor timpuri în care sunetul primar e tăcere...De unde atâta tăcere? Din ieri, din azi sau din mâine? Iubesc, sunt tânăr, visez și ..tac...tac, nu pentru că vreau ...ci pentru că simt că vorbele nu mai sunt vorbe, iar ecoul lor, ghici ce, se transformă tot în tăcere.

Într-o zi de toamnă... parcă, iubita mi-a reproșat că tac...că tac și ea se îmbolnăvește de atâta tăcere...am râs, pentru că ..paradoxal sau nu...și cuvântul ei tot în tăcere se transforma și ajungea la mine în suflet ...asemenea unui pandant translucid care se proptea în suflet și rămânea acolo...Și-l purtam cu trufia bărbatului care știe să tacă și să ascundă asta, mai bine decât oricine altcineva. Coincidență? Supliciu? Nu știu nici acum când îți scriu...Ea plânge că eu tac, eu râd că ea vorbește în tăcere și nu știe că eu știu...ce nebunie...de unde plecasem? Aaaa...eram doi îndrăgostiți..

Într-o alta zi...de primăvară parcă...am ieșit să mă plimb...sperând să mă întâlnesc cu viața...cu viața aceea, știi tu,cititorule de ieri, de azi și de mâine, cu viața aceea plină de ...viață, de sunet, de culoare...Îmi dădusem întâlnire cu ea de ceva vreme. Se încăpățâna să mă refuze obraznic, crezând ca eu voi renunța...Nu, dragă viață, avem un rendez-vous, azi, în plină lună de primăvară...și a venit ..și.. ce crezi...viața era tot tăcere, tăcerea florilor, a soarelui, a plantei din partea stângă a parcului...Incredibil...oare...s-au vorbit? Cum, cine? iubita mea, cu viața, cu...

Și în fine, într-o altă ciudată zi de iarnă ...unde, în anticamera sufletului meu și-au dat întâlnire...tăcerea și sunetul...și dă-i ceartă...care să intre...cine are întâietate...Și veneau cu argumente (filozofice entități și chestiile astea două, n-am ce zice) și ghici ce?...una îi amintea celeilalte faptul că în prezența sunetului, sufletul meu vibrează puternic și-l aude o lume...și nu trebuie...și nu e bine...dar nici sunetul nu se lasă și zice...dar tu crezi că-l ajuți mai mult? Când apari tu, sufletul lui se înecă în amărăciunea lacrimilor care vin de oriunde..

Menuetul tăcerii, dincolo de cuvânt...

Le-am liniștit pe amândouă...am decis (nu ...că atunci când vreau... sunt chiar hotărât) vreau ...nu știu ce vreau... tăcerea sunetului sau sunetul tăcerii??? Nu, că am înnebunit. Dau semne clare, fac confuzii teribile între viață și moarte, între întuneric și lumină, între răsărit și apus...

Ce vreau? ce vrem? De ce ne mișcăm ca niște siluete moarte, aprinse de câte o speranță goală, între marginile vieții? De ce refuzăm cuvântul uneori, ni-l suprimăm și preferăm tăcerea? De ce tăcerea este salvarea noastră în momente de criză? De ce nu alegem viața, vibrația, sunetul, cuvântul, versul, cântecul păsării și zgomotul ploii? De ce tăcem când trebuie să vorbim? De ce la mine în suflet nu mai pătrunde zgomotul, ci doar liniștea (știți, pandantul acela ..lipit de suflet..)

Nu, e prea multă tăcere într-o lume care pare din ce în ce mai zgomotoasă...e prea mult necuvânt în cuvântul pe care-l rostește prima dată copilul din noi...e mult și totuși nu e.

M-am pierdut în gânduri, nu-i așa, cititorule de azi...dar ce zic eu? dintotdeauna! M-am pierdut în gânduri și-n tăcere și am uitat să-ți spun ceva...Sunt tânăr, da, sunt tânăr, paradoxal de tânăr și cu toate astea, uite-mă cum proclam tăcerea...O caut, o analizez, mi-o asum și o revoc, în același timp..

De la ce plecasem? Aaa, de la prea multă tăcere în această lume...și cu toate acestea...

E bună și ea..da, da...cum, când? Când vântul înclină dansul frunzei, când ploaia mângâie pământul fierbinte, când soarele zâmbește zgomotos către noi, când iubita vede pandantul din sufletul meu, când trecutul nu mai găsește drumul către prezent, când eu știu să aleg între sunet și tăcere, când viața îmi va da ea, obraznic de repede, întâlnire și eu voi negocia termenii întâlnirii, când noi nu o să mai fim ...tu și eu, ci doar NOI...atunci e bună tăcerea asta, pe care astăzi o chem și rechem, pe care astăzi o vreau și nu prea

În absența sunetului...ce este?...clar, tăcere!

În absența iubitei, ce rămâne?...clar, tăcere!

În absența trecutului, ce mai este?...clar, tăcere!

În absența vieții, cine mai vine? Tot ea, marea TĂCERE! Tăcere a devenit cuvântul care nu mai știe decât să plângă și să aducă tristețea păcatului originar...pentru că și atunci, și acolo, și acum, și aici, tot tăcere e!

PS: Dragă cititorule, de oriunde și de oricând...nu te-am uitat, chiar dacă te-am pierdut prin acest dans frenetic al gândurilor mele...învăță să iubești tăcerea, așa cum ai învățat o viață să iubești sunetul...Nu căuta răspunsuri, câtă vreme întrebările tale stau tot sub semnul tăcerii...Nu încerca să inventezi definiții, pentru că omenirea întreagă a epuizat totul...nu mai căuta dincolo de cuvânt, pentru că în cuvânt stă totul ..și tăcerea, și sunetul, și nevoia de tăcere și iubirea de cuvânt, adică...Viața. Viața înseamnă tăcere și sunet și ...și oricum, în absența sunetelor, rămâi Tu, omule de ieri, de azi și de mâine...

Marius Burcă, 12A

Poezia- între cuvânt și tăcere

Despre tăcere s-ar putea vorbi la nesfârșit, iată paradoxul: tăcerea este liniște, dar o putem transforma într-o adunare de zgomote, de cuvinte....De la a ne întreba despre rostul ei până la o aduce la stadiul proverbial de aur sunt drumuri de parcurs, un drum artistic, unul sentimental și de ce nu unul cerebral. Dar cum ar fi să vorbim despre tăcerea în artă, este posibil oare? Tăcerea a fost privită întotdeauna ca o putere. Din timpurile cele mai vechi găsim semne de adorare aduse tăcerii. Găsim astfel unele popoare care au amulete și alte fetișuri reprezentând tăcerea. Invariabil, asemenea imagini înfățișează o femeie cioplită dintr-o bucată de lemn sau alte materiale, stând dreaptă și ținând un deget la buze. Ideea este venită de la vechii greci care celebrau pe Harpocrate, un tânăr efeb cu degetul pus pe buzele strânse. Divinitatea greacă, de fapt de origine egipteană și adoptată mai târziu, a fost apoi preluată și de romani, spre a fi adorată ca zeiță a liniștii, Tacita, nume propriu ce a constituit rădăcina lingvistică a substantivului existent în limba română; „tăcere”. O credință foarte răspândită cerea ca într-o anumită zi Cupidon să dăruiască un trandafir lui Harpocrate, drept răsplătă că păstrase tăcerea asupra faptelor și purtării mamei sale, Venus, și pentru a-l stimula să tacă mai departe... Pe vremea aceea simbolul discreției era trandafirul. De aceea, la oște, exista obiceiul să se așeze pe masă un vas cu trandafiri, fiind o invitație pentru oaspeți să nu lase să le scape cumva vreo taină sub înrăurirea libațiilor. Obiceiul a dispărut, amintirea lui a rămas însă sintetizată într-un proverb: „Să dezvălui vasul cu roze”, ajuns la unele popoare ca o expresie ce arată, în urma unei curiozități indiscrete, destăinuirea unor lucruri care ar fi trebuit să rămână pururi ascunse. Este bine, este rău? Cred că este și bine și rău. Este rău fiindcă rămâi cu sufletul încărcat, este bine, fiindcă nu orice vulgaritate pe care și-o permite omul, trebuie dată în vileag, în public. Poate fi o nerușinare din partea aceluși om și poate, este mai bine a fi trimisă în spațiul uitării, a se institui tăcerea, cu învățământul de a nu fi repetat gestul vulgar.

„Tăcerea este căutată și iubită de poeți”, ea poate fi de câteva clipe pentru spălarea unui gând, pentru luminarea lui înainte de a fi rostit, dar există și tăcere care merge în adâncul ființei și care necesită mai mult timp de gândire, este tăcerea ca drum al creației, în care există o intensă concentrare a spiritului, o gestație a gândului care se construiește, se filtrează, se rotunjește, se luminează înainte de intrarea în lume prin cuvânt. Tăcerea are legile ei, care este necesar să fie folosite oricând. Comunicarea, în general, nu ar trebui să existe fără spațiul de tăcere care permite reflecția, trecerea gândurilor prin filtrul rațiunii, ca apoi să le poți rosti. Filozoful italian Francesco Orestano (1873-1945) spunea că „*există o artă a tăcerii nu mai puțin însemnată și eficace ca arta de a vorbi. A asculta și a tăcea, a tăcea în mod deliberat, cu fermitate, în chip absolut, este o neobișnuită și prețioasă regulă de viață și un mijloc sigur de mari victorii.*”

Liniștea clipelor de tăcere este binefăcătoare atât pentru suflet, cât și pentru minte. Poeții iubesc tăcerea și o consideră aducătoare de răspunsuri. Poetul-filozof român Lucian Blaga (1895-1961) pentru a reda imperiul liniștii, al tăcerii, mărturisea în versurile lui că aude „*cum se izbesc de geamuri razele de lună*”. În timp ce limba este înfrânată, mintea gândește și un simplu gest – un surâs, o privire insistentă, o mișcare a mușchilor feței pot înlocui cu prisosință clipele mute. Când Blaga intra în minunata „*robie a cugetului*” în tăcerea mult dorită, deși, din copilărie și până la moarte a fost bântuit, după cum se exprima un critic, „*de neliniștile metafizicii ale cunoașterii, de setea năprasnică de a pătrunde cât mai adânc în tainele lumii, nestrivind „corola de minuni a lumii*”. Cât privește tăcerea femeii, Blaga considera că femeia deține un secret al existenței, din vremea când Evei șarpele i-a șoptit ceva, tăcerea ei misterioasă fiind unul din misterele lumii: „*...De-atunci femeia-ascunde sub pleoape-o taină/ și-și mișcă geana parcă -ar zice/ că ea știe ceva,/ ce noi nu știm,/ ce nimeni nu știe,/ nici Dumnezeu chiar.*”

Mă-ntorc tot la Lucian Blaga, iubitor al tăcerii, amintind un fragment din poemul „Tainele inițiatului”: „*Omule, ți-aș spune mai mult,/ dar e-n zadar,- / și afară de-aceea stele răsar/ și -mi fac semn să tac/ și-mi fac semn să tac.*” Din cele mai îndepărtate timpuri stăpânirea de sine a fost importantă pentru oameni. Opus acestei calități este vorba explozivă, multă, asemănătoare mahalagismului, clevetirea, colportarea informațiilor la adresa cuiva, atitudini frecvent relatate în opera dramaturgului nostru Ion Luca Caragiale, sub forma unor expresii vulgare, dar și lipsa de respect într-un dialog, atunci când nu este lăsat celălalt să-și termine ce are de spus și i se taie fraza, ideea neputând fi exprimată în întregime. Când un om spune o prostie sau ceva necuviincios, observatorul oripilat de prostia omului, amintește proverbul românesc: „*l-a luat gura pe dinainte*”.

Repetăm, parcă obsesiv acest cuvânt, tăcere ... tăcere ... tăcere ... e atât de fermecător, e, cum spunea Pindar în Ode, „cea mai înaltă înțelepciune a omului.”

Dar oare ce sens mai are tăcerea? La ce folosește ea? de ce o vrem uneori și o iubim, o adorăm? Îmi doresc adesea enorm de mult să tacă tot pământul, să nu mai irosim cuvinte fără rost, fără sens.

Tăcerea este arta de a asculta, de a admira, tăcerea e înțelepciune, te bucuri ascultând o arie, sau citind ceva frumos, te bucuri ascultând pe cineva drag, vorbind despre lucruri frumoase, te bucuri de tot ce-i frumos și trecător pentru că din toate acestea poți învăța cum să trăiești în veci, de aceea în viziunea scriitorului francez Victor Hugo (1802-1885) „Tăcerea înseamnă uneori putere și profunzime” sau, după cum afirma D. Cantemir, **Tăcerea capul filozofiei este** (Dimitrie Cantemir).

„Tăcerea – credea Nicolae Iorga – are glasul ei de înțelepciune”, iar Cărmăz Alexandrinul credea că „E mai bine să tăcem decât să întoarcem cuiva vorba, mărinind greșelile noastre prin nepricepere” și decât să vorbești aiurea, mai bine să taci, cum își învăța Pitagora discipolii „taci atâta timp cât nu poți spune mai mult decât tăcerea”.

Poezia- între cuvânt și tăcere

În concepția Anei Blandiana, poezia se află permanent între tăcere și păcat. Păcatul este reprezentat de cuvinte. Există, de asemenea, tendința marii poezii moderne de a renunța la cuvinte, de a spune cât mai puțin pentru a sugera cât mai mult, și chiar de a nu mai spune nimic pentru a sugera totul. În acest sens, în ecuația lui Heine, după terminarea cuvintelor și înainte de începutul muzicii, stă poezia. Poezia, care nu este făcută să exprime ceea ce este dificil de exprimat, ci ceea ce este inexprimabil. În urmă cu mai mulți ani, poeta ținut la Roma, la Catedra di Poesia a Centrului Internațional Montale, o conferință intitulată „La poesia tra tacere e peccato” (*Poezia între tăcere și păcat*) despre această tendință aproape absurdă a poeziei de a spune cât mai puțin pentru a sugera cât mai mult, până la dispariția ideală în tăcere. Astfel, rostul poeziei a devenit acela de a restabili tăcerea, iar visul, evident, imposibil – al adevăratei poezii nu este atingerea unei forme, oricât de perfecte, ci dimpotrivă, absența oricărei forme. Cu siguranță, marea poezie a lumii își are originea în profundele tăceri ale spiritului, în timpul înălțător și degradant, în timpul care liniștește și lămurește sau care adâncește dramele conștiinței. Înaintea oricărei poezii este un timp de tăcere, o tăcere care vorbește și se definește prin poezia pe care tocmai a zămislit-o. Tăcerea timpului este, așadar, tăcerea dinainte de creație, tăcerea divină a momentului atemporal, creatoare de realități și de mituri, este momentul când creatorul de artă se apropie de Creator și își regăsește esența, pendulând între un trecut și un viitor ce nu se întâlnesc niciodată, ci doar, parțial și inedit, prin intermediul prezentului. Poetul Federico Garcia Lorca a dat o definiție a poeziei, evidențiind nașterea ei din tăcere: „*Dar ce-ți pot spune eu despre poezie? Ce-ți pot spune despre acești nori, despre acest cer? Privește, privește, privește-i, privește-l și nimic mai mult. Vei înțelege că un poet nu poate spune nimic despre poezie. Nici tu, nici eu, nici un poet nu știm ce este poezia. Este aici: privește. Îți țin focul în mâinile mele. Îl înțeleg și lucrez cu el perfect, dar nu pot vorbi despre el fără literatură.*”

Se conturează din plin ideea conform căreia rostirea semnificației poeziei înseamnă a spune ceea ce nu e scris, ceea ce nu trebuie rostit. E o adâncime, o profunzime care se naște doar din tăcere.

De asemenea, poezia nu poate exista fără muzică, căci însăși tăcerea poeziei declanșează muzică tuturor fibrelor sufletului.

Aspecte ale tăcerii ca procedeu de expresie artistică se regăsesc, din plin, în artă. Omul comunică, în primul rând, prin cuvânt, incontestabil, însă el își afirmă intențiile și prin tăcere. Pentru o caracterizare aprofundată a acestei opoziții dialectice, se impune o analiză: așezarea în lumină a tăcerii, având la pol opus, vorbirea. Exprimarea nu se realizează numai prin cuvânt, ci și prin numeroasele momente în care se pune între paranteze vorbirea, tăcând. În gândirea hegeliană, confruntarea a doi termeni antitetici pe temele unor discuții complementare, demonstrează realitatea. Formalitatea exprimării prin intermediul limbajului articulat, cât și prin toate componentele informale ale cuvântului, care îl înconjoară, sunt învelișul strălucitor al tăcerii, mecanism ce joacă un rol important în procesul de gândire, astfel „a înțelege ceea ce vezi înseamnă a asculta cuvintele care îți spun despre ce e vorba (...) percepția vizuală nu este neapărat mai sigură decât conceptul produs de vorbire; există și iluzii optice, nu numai teoretice. Oamenii știu ce văd nu numai privind, ci și ascultând.” (Călinescu, George, *Principii de estetică*). Tăcerea a fost totdeauna un spațiu de retragere din fața limbajului, o dorință de a nu mai spune prin cuvânt ceea ce se poate lăsa de înțeles, o modalitate de a fi a sensului. Cuvântul exprimat prin tăcere se materializează în reprezentarea grafică care secondează vorbirea directă și transcrie istoria prin expresii nonverbale, de aceea pentru omul preistoric, desenul era principalul mod de expresie și exprimare a stării emoționale. Universul artistic și modalitatea de expresie prin non cuvânt sau prin tăcere desemnează calitatea acesteia din urmă într-un moment de tensiune dramatic, într-o acțiune scenică principală, într-un monolog cheie, tot astfel cum „tăcerea unei picturi este grăitoare, deoarece este expresia unei gândiri nerostite.

Tăcerea a reprezentat întotdeauna un tărâm fascinant și misterios. Tăcerea ucide, de multe ori, tăcerea se transformă în poezie, încercând să salveze de la moarte cuvintele. Poezia nu vorbește, poezia tace despre cuvinte. Și atunci, nu ne rămâne decât să....tăcem, ca să nu tulburăm tăcerea ce deseori ne apare ca un paradis pierdut.

”Te implor, hai să tăcem natura! Pe toate lucrurile eu te rog să le tăcem./ Pe tine însuși eu te rog să taci./ Când trece timpul ăsta/ atât de asurzitor/ cu ochii lui sonori/ să nu ne vadă./ Tu de la morți n-ai învățat nimic?/ Tu tot mai stai cu părul tău cel lung/ adesea aplecat pe râuri?/ Hai, tace râurile, tu/ ești mult prea frumoasă/ decât ți-apare că te vede apa lor/ cea vorbitoare./ Și totuși te implor/ hai, să tăcem natura. (Nichita Stănescu, *Scrisori*)

Să ne amintim mereu, dincolo de timp, dincolo de întâmplări, că pe o margine de lume, cuvinte și tăceri îngemănate într-un cântec esențial ne îmbie etern să căutăm ceva, acel ceva nespus de tot: ESENȚA. Restule tăcere.

Prof. Carmen Codreș

Parlez-vous français?

“Orice limbă este o înfățișare a spiritului omenesc; cu cât mai multe limbi învață cineva, cu atât mai multe laturi cunoaște mintea sa, și, prin urmare, cu atât mai multilateral devine el însuși.”
Mihail Boiagi

Nu cred că este vreunul dintre noi care să nu fi visat macăr o dată să viziteze Parisul, această capitală europeană a culturii, a istoriei, dar și a iubirii. Franța este țara cu unele dintre cele mai frumoase peisaje care păstrează parfumul poveștilor de altădată, cu regi și regine. Esența culturii franceze este însăși limba franceză, o limbă bogată, melodioasă și armonioasă, care ne îndeamnă la visare.

Există totuși unele voci care ar întreba: de ce să învăț limba franceză? Ei bine, necunoscătorii ar trebui să știe că limba franceză este răspândită în lumea întreagă. Aceasta este vorbită de peste 220 de milioane de persoane, răspândite pe 5 continente. Organizația Internațională a Francofoniei estimează că până în anul 2050 numărul vorbitorilor de limbă franceză va crește la 700 de milioane, ceea ce înseamnă că 8% din populația lumii va vorbi limba franceză, față de 3% cât este în prezent. Limba franceză este, alături de engleză, singura limbă străină predată în toate țările de pe glob, înregistrând un număr de peste 100 de milioane de elevi și 2 milioane de profesori, dintre care 20% sunt din afara țărilor francofone.

Până în zilele noastre, limba franceză a fost limba oficială a Organizației Națiunilor Unite, Uniunii Europene, Consiliului European, UNESCO, Crucea Roșie și chiar Jocurile Olimpice.

Un fapt interesant și necunoscut este că, începând cu anul 1066, odată cu cucerirea Angliei de către nomazi, în frunte cu Wiliam Cuceritorul și până în anul 1362, limba franceză a fost limbă oficială în Anglia. Din acest motiv, în jur de 30% dintre cuvintele uzuale din limba engleză provin din limba franceză.

Statul Louisiana din sudul Statelor Unite a fost numit astfel în anul 1682 în onoarea regelui Ludovic XIV. Unele zone urbane ale statului au un patrimoniu multicultural și plurilingv, 4,7 % din populație vorbind limba franceză.

Pentru a proteja limba franceză de influențele străine, în anul 1635, cardinalul Richelieu, înființează Academia Franceză, una din cele mai prestigioase instituții culturale din lume chiar și în momentul actual. Din acest motiv, toate cuvintele de proveniență străină, în special anglicismele, sunt traduse în limba franceză. De exemplu, cuvântul *smartphone* se vrea a fi înlocuit cu expresia *le mobile multifonction*. Această propunere a fost mediatizată prin intermediul publicației *Journal officiel*, astfel, funcționarii publici fiind obligați să folosească această terminologie.

În concluzie, trebuie subliniat faptul că limba franceză este și va rămâne o limbă valoroasă și utilă, pentru care nu ar trebui să încetăm să promovăm frumusețea și bogăția ei.

Prof. Zubașcu Raluca



Eponimele → cenușăresele -nimelor

Prin hățișul sinonimelor, antonimelor, omonimelor și paronimelor care se zbat pentru întâietate în manualele școlare de ceva veacuri, se ițește, cu o timiditate asemănătoare ghiocelului, o categorie pe cât de ignorată, pe atât de fascinantă – cea a eponimelor.

Și ca să nu rămână bietul ghiocel tot cu capul plecătel, suntem datori să îl explicăm nițel: eponimele sunt termeni ce desemnează substantive comune ce derivă din nume proprii. Cu alte cuvinte, fix Cenușăreasa din titlu, eroina lui Charles Perrault și mai apoi a fraților Grimm, a devenit „o persoană oropsită sau o valoare neglijată și lăsată uitării.” Octavian Laiu-Despău și al său Dicționar de eponime e cel care ne lămurește pe deplin: ce-i cu termenii și de unde vin.

Dacă ne gândim să o luăm la pas, putem, foarte bine, să ne încălțăm cu un *adidas*. [Adolphe (Adi) Dassler a fost cel care l-a inventat și de atunci, numele s-a tot purtat]

Dacă ne-ar veni pofta de gătit, la un *aragaz* sigur ne-am fi gândit. [Numele-i provine de la Astra Română gaz, producătoare de combustibil din gaze lichefiate, la care orice Chef acum transpiră și se zbate]

Să nu se creeze totuși un *balamuc*, dacă ne gândim numai că termenul provine de la Malamuc, localitate situată lângă București, deținătoare de schit de ... povești. Spre povești de groază, cu oameni pe care nu orice inimă poate să îi „vază”.

Să revenim pe plaiuri mioritice, înspre moldovene, și să ne referim și la *gălățene* (primule). Ele sunt plante ornamentale, cunoscute de panseluțe ca rivale.

Panseluțele ar face și *grevă* dacă ar ști, dar termenul e franțuzesc, de la Paris - Place de Grève se numi locul unde cei fără ocupație, la târg de joburi plecau, spre a se tocni.

După atât periplu lingvistic, ar merge un demers *hamburger*-istic. Aflăm că termenul nu e o invenție americană, ci, mai degrabă, de sorginte germană. De la Hamburg se numi și la el tot omul de rând de atunci pofți.

Și dacă tot ne-am cufundat în eponime, să aflăm și *mansarda* din ce vine. E invenția lui François Mansart, arhitect de renume, cu gândul la un loc unde diverse își putea pune.

Nu vrem ca studiul să ne transforme în *marionete*, dar știm cert că termenul e brevetat după Marionette, alint de la Marion, numele Fecioarei Maria, în Hexagon. În Evul Mediu, serbările nu puteau fi drame religioase, motiv pentru care se apela la spectacole cu marionete, mai puțin serioase.

Nu e cazul ca eponimele să curgă ca la *robinet*, mai ales că termenul, în Evul Mediu, se referea la forma unui cap de berbec. Robin era numele oii cu pricina și forma capului ei e cea pe care putem da vina. Inspirați de curbele capului de berbec, instalatorii au gândit un prototip de nu avea nevoie de niciun refec.

După studiu intens de atâta cultură, realizăm că o cură à la *silhouette* e visul lui Etienne de Silhouette după orice îmbucătură. Om politic francez de mare clasă, s-a gândit că e cel mai indicat să se sară masă după masă. Măsurile-i drastice au dat rezultat, iar artiștii vremii, cu ultimele forțe și cu un model înfometat, făceau portrete à la silhouette pe care le găseau apoi expuse, ostentativ, la colecționarul de Silhouette, la palat.

Despre eponime ce s-ar mai putea spune? Cu toții la un nume faimos am visa, să avem un renume, să se numească obiecte după al nostru nume, dar limba e mereu în transformare și dicționarele se reeditează în continuare. Cu alte cuvinte, mereu sunt șanse de a ajunge la celebritate, dar nu ar trebui să apelăm la celeritate.

Prof. Banu Oana

REGINA MARIA, FĂURITOARE DE ȚARĂ

Regina-artistă, Maria s-a remarcat atât prin intermediul spiritului ei creator, cât și prin participarea mai puțin cunoscută de publicul larg la viața politică. Soție a regelui Ferdinand I, Maria a României (octombrie 1875 – iulie 1938) a fost a doua regină a României. Maria a fost o iubitoare a artei, dovezile fiind Castelul Peleşor, grădinile și casa de la Balcic, dar și tablourile pictate de aceasta de-a lungul vieții.

Pe plan politic, Maria a României s-a opus intrării României în Primul Război Mondial de partea Puterilor Centrale, dorind alianța cu Antanta. Regina s-a afirmat după Primul Război Mondial. Aceasta a mers personal să negocieze cu ministrul francez, Clemenceau cu scopul de a rezolva problemele ivite privind situația României în Tratatul de la Paris. În urma discuțiilor avute, Regina Maria a obținut recunoașterea participării României la conflictul mondial. După moartea Lui Ferdinand I, Carol al II-lea și-a forțat mama să se îndepărteze de viața politică.

În timpul războiului, Regina Maria a scris sute și sute de pagini de jurnal. Nota tot, zi de zi, cu o dedicație uimitoare, intuind parcă ce importanță vor avea, peste ani, însemnările sale. Dacă primele două volume ale *Jurnalului de război*, au relatat izbucnirea conflictului și începutul ocupației germane, respectiv cel de-al doilea an de război pentru România, ultima parte a acestei trilogii memorialistice surprinde sfârșitul Marelui Război și îndeplinirea idealului național: România Mare.



Însă în 27 martie 1918, data primei însemnări din jurnal, România Mare părea un vis îndepărtat, aproape imposibil. Guvernul Marghiloman, pe care Regina nu contenește să-l critice, se pregătea să încheie o pace (viitoarea Pace de la București) dezastruoasă pentru țară. Se întâmplă atunci ceva neașteptat: Basarabia votează unirea cu România. O veste bună, dar pe care toată lumea o primește cu o bucurie stăpânită, aproape lipsită de entuziasm, chiar și Regina: „Nu încapе îndoială că anexarea Basarabiei e un mare eveniment pentru țară, e primul pas către «unirea» poporului român la care am visat. S-a petrecut în mod neașteptat, prin destrămarea atotputernicei Rusii – s-a petrecut într-o vreme când inima îmi e prea îndurerată, ca să se bucure, nu mai sunt obișnuită cu bucuria și îmi zdobesc atâtea greutatea sufletul, încât vestea aceasta bună e înăbușită de nenorocirea păcii detestabile și de îngrijorarea hidoasă pe care mi-o provoacă politicile noului guvern” [însemnare din 30 martie/12 aprilie 1918]. Bucuria unirii cu Basarabia era umbrită și de faptul că, în condițiile încheierii păcii cu Puterile Centrale, ea era percepută drept compensație pentru pierderea Ardealului. Nimeni nu putea prezice atunci ce se va întâmpla în decembrie 1918.

„Aici nu prea e înțeles idealul de a trăi sau a muri pentru, ori împreună cu o cauză”

Până atunci, România trece prin clipe grele. Guvernul negociază – sau mai degrabă acceptă pur și simplu – toate cererile ocupantului german și semnează o pace umilitoare, cu condiții foarte dure pentru țară. Atitudinea germanilor trezește în Regina Maria o furie aproape de nestăvilit și o ură de care nici ea nu se credea capabilă. Însemnările acelor săptămâni de disperare cumplită abundă în blesteme la adresa nemților: „Ah, brutele! Brute fără seamăn, îngrozitoare, băutoare de sânge. Cumplită va fi ziua pedepsei lor – li se vor ridica împotriva înseși măruntaiele pământului ca să le arunce în față crima comisă”; „Să-i blesteme Dumnezeu din generație în generație și să-i învețe, într-o bună zi, să înghită țărâna umilinței și a disperării pe care o înghițim noi azi” [însemnări din 24 aprilie/7 mai și 26 aprilie/9 mai 1918].

Și totuși, ceea ce se va petrece pe parcursul anilor 1918-1920, va determina realizarea României Mari, realizare la care Regina Maria și Regele Ferdinand I au avut contribuții decisive: unirea Bucovinei, a Transilvaniei, participarea la negocierea tratatelor de pace de la Paris-Versailles prin care României I se va recunoaște unirea. Activitatea politică și diplomatică a Reginei a fost decisivă, devenind de maxima importanță mai ales pe parcursul negocierilor de la Paris, astfel încât îi datorăm respect și recunoștință nu numai în anul Centenarului.

Prof Xenia Corina ANGHEL

COLEGIUL TEHNIC "AUREL VLAICU", GALAȚI

Str. 1 Decembrie 1918 nr. 25

Tel: 0040236/463.740

Fax: 0040236/463. 584

lic_metalurgic_gl@yahoo.com

<http://gsimgalati.liceu.edu.ro>



**COLECTIVUL
REDACȚIONAL**

Director:

Prof. Silvana Ciupercă

- prof. Carmen - Mariana Codreș

- prof. Mariana Rusu

Colaboratori:

Elevi:

- **Perianu Alexandra**
- **Ciobanu Andreea**
- **Burcă Marius**
- **Banaga Andreea**
- **Popa Ionela-Daniela**
- **Bănuc Florin**
- **Chiriac Cătălina**

Profesori:

- **Raluca Anamaria Zubașcu**
- **Corina Anghel**
- **Maricica Neghină**
- **Andreea Soltan**
- **Oana Banu**
- **Ana Mihaela Radeș**

Misiunea școlii:

Colegiul Tehnic „Aurel Vlaicu” urmărește formarea personalității autonome și creative a elevilor, asigurând o pregătire de calitate, bazată pe cunoștințe de cultură generală și formarea de competențe profesionale, care să le permită elevilor exercitarea unei profesii în domeniul lor de pregătire, continuarea studiilor în învățământul superior sau realizarea propriei afaceri.

Colegiul Tehnic „Aurel Vlaicu” trebuie să promoveze:

Competența

Tenacitatea

Accesibilitatea

Valoarea

